

“मीठे बच्चे- अनेक देहधारीहरूबाट प्रीत निकालेर एक विदेही बाबालाई याद गर्यो भने तिमा सबै अंग शीतल हुन्छन्।”

प्रश्न:- जो दैवी कुलका आत्माहरू हुन्, तिनीहरूको निशानी के हुन्छ?

उत्तर:- (१) दैवी कुलका आत्माहरूको यस पुरानो दुनियाँसँग सहजै वैराग्य हुन्छ। (२) उनीहरूको बुद्धि बेहदमा हुन्छ। शिवालयमा जानको लागि उनीहरू पवित्र फूल बन्ने पुरुषार्थ गर्छन्। (३) कुनै आसुरी व्यवहार गर्दैनन्। (४) कुनै आसुरी कर्म त गरिन्? यसको लागि आफ्नो रजिस्टर राख्छन्। बाबालाई सत्य कुरा सुनाउँछन्। केही पनि लुकाउँदैनन्।

गीत:- न वह हमसे जुदा होंगे.....

ओम् शान्ति। अहिले यी हुन् बेहदका कुरा। हदका कुरा सबै निस्केर जान्छ। अनेकौं देहधारीहरूसँग प्रीत हुनाले दुनियाँमा त अनेकौंलाई याद गर्छन्। विदेही एउटै हुनुहुन्छ, जसलाई परमपिता परमात्मा शिव भनिन्छ। तिमीले अब उहाँसँग नै बुद्धिको योग जोड्नु छ। कुनै देहधारीलाई याद गर्नु छैन। ब्राह्मणहरूलाई खाउनु आदि सबै कलियुगका रीति-रिवाज हुन्। त्यहाँका रीति-रिवाज र यहाँका रीति-रिवाज बिल्कुलै फरक छ। यहाँ कुनै पनि देहधारीलाई याद गर्नु छैन। जबसम्म त्यो अवस्था आउँदैन, तबसम्म पुरुषार्थ चलि नै रहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- जहाँसम्म हुन सक्छ पुरानो दुनियाँका जो गइसकेका छन् र जो छन् तिनीहरू सबैलाई बिर्सिनु छ। सारा दिन बुद्धिमा यही रहोस्- कसलाई के सम्झाऔं। सबैलाई भन्नु छ- आएर विश्वको भूत, वर्तमान र भविष्यको बारेमा बुझ्नुहोस्, जसलाई कसैले पनि जानेको छैन। पास्ट अर्थात् कहिलेबाट सुरु भयो? प्रेजेन्ट अहिले के हो? सुरु भएको हो सत्ययुगबाट। सत्ययुगदेखि लिएर अहिलेसम्म र भविष्यमा के हुनु छ- दुनियाँलाई केही थाहा छैन। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ त्यसैले चित्र आदि बनाउँछौ। यो हो विशाल बेहदको नाटक। तिनीहरूले झुटो हदको नाटक त धेरै बनाउँछन्। कथा लेख्ने बेग्लै हुन्छन् र नाटकका दृश्यहरू लेख्ने बेग्लै हुन्छन्। यो सारा रहस्य अहिले तिमी बुद्धिमा छ। यतिबेला जे जति देख्छौ ती कुनै रहँदैन। विनाश हुन्छ। त्यसैले तिमीले सत्ययुगी नयाँ दुनियाँका दृश्यहरू धेरै राम्रोसँग देखाउनु पर्छ। जस्तो अजमेरमा सोनी द्वारिका छ, तिनीहरूबाट पनि दृश्यहरू लिएर अलग्गै नयाँ दुनियाँ बनाएर देखाऊ। यो पुरानो दुनियाँमा त आगो लाग्नु छ, त्यसको पनि नक्सा त छ नि। यो नयाँ दुनियाँ इमर्ज भइरहेको छ। यस्तो यस्तो कुरा बुझेर राम्रोसँग बनाउनु पर्छ। यो त तिमीले बुझेका छौ- यति बेलाका मानिसहरू त बिल्कुलै पत्थरबुद्धि जस्तै छन्। तिमीले कति सम्झाउँछौ फेरि पनि बुद्धिमा बस्दैन। जसरी नाटककारले राम्रा राम्रा दृश्यहरू राख्छन्, त्यसैगरी कसैबाट सहयोग लिएर स्वर्गका राम्रा राम्रा दृश्यहरूको निर्माण गर्नु पर्छ। तिनीहरूले राम्रा सुझाव दिन्छन्, उपाय बताउँछन्। उनीहरूलाई सम्झाएर यति राम्रो बनाउनु पर्छ, जसलाई मानिसहरूले आएर बुझ्नु। सत्ययुगमा त निश्चय नै एउटै धर्म थियो। तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छौ जसलाई धारणा हुन्छ। देह-अभिमानि बुद्धिलाई तुच्छ भनिन्छ। देही-अभिमानिलाई फूल भनिन्छ। अहिले तिमी फूल बनिरहेका छौ। देह-अभिमानि भएर रहनाले काँडाको काँडा नै रहन्छौ। तिमी बच्चाहरूलाई त यो पुरानो दुनियाँसँग वैराग्य छ। तिमी छ बेहदको बुद्धि, बेहदको वैराग्य। हामीलाई यस वेश्यालयसँग एकदम घृणा छ। अहिले हामी शिवालयमा जानको लागि फूल बनिरहेका छौं। बन्दा बन्दै पनि यदि कसैले नराम्रो व्यवहार गर्छ भने यिनीहरूमा अहिले भूतले बास गरेको छ भनी बुझिन्छ। एउटै घरमा पति हंस बनिरहेको छ, पत्नीले कुरै बुझ्दैन भने कठिनाइ त भइ नै हाल्छ। सहनु पर्ने हुन्छ। उसको त भाग्यमा छैन भन्ने बुझिन्छ। सबै त दैवी कुलका बन्दैनन्, जसलाई बन्नु छ उही नै बन्छ। धेरैजसोको यो यो आसुरी गुण छ भनी खराब चालचलन भएको रिपोर्ट आउने गर्छ। त्यसैले बाबाले दिनहुँ सम्झाउने गर्नुहुन्छ। रातमा आफ्नो चार्ट हेर- आज मैले कुनै आसुरी काम त गरिन्? बाबा भन्नुहुन्छ- सारा जीवनमा जति पनि भूलहरू गरेका छौ, त्यो बाबालाई सुनाऊ। कसैले ठूलै भूल गरेको रहेछ भने सर्जनलाई सुनाउन लाज लाग्छ किनकि ईज्जत जान्छ नि। सुनाएन भने फेरि नोकसान हुन्छ। मायाले यस्तो थप्पड लगाउँछ, जसले सत्यानाश गरिदिन्छ। माया धेरै बलवान छ। पाँच विकारहरूमाथि विजय पाउन सक्दैनौ भने बाबाले पनि के गर्नु हुन्छ र।

बाबा भन्नुहुन्छ- म रहमदिल हुँ भने कालको काल पनि हुँ। हे पतित-पावन आएर पावन बनाउनुहोस् भनेर मलाई

नै बोलाउँछन्। मेरो नाम त दुवै हो नि। कसरी रहमदिल हुँ अनि कालको काल पनि हुँ, अहिले म त्यो पार्ट खेलिरहेको छु। काँडालाई फूल बनाउँछु त्यसैले तिम्रो बुद्धिमा त्यो खुशी छ। अमरनाथ बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरू सबै पार्वती हो। अहिले तिमीले एक मलाई मात्र याद गर्यौं भने तिम्रो पाप नाश हुन्छ अनि तिमी अमरपुरीमा जान्छौ। भक्ति मार्गका यात्रा गर्नाले तिम्रा पाप नाश हुँदैनन्। खर्च कसरी चल्छ भनेर बच्चाहरूसँग यस्तो प्रश्न पनि सोध्छन्। तर हामीले यस्तो जवाफ दियौं भनेर कुनै समाचार दिँदैनन्। यतिका सबै ब्राह्मणहरू ब्रह्माका बच्चाहरू हौं, त्यसैले आफ्नो लागि खर्च पनि हामी नै गर्छौं नि। आफ्नो लागि स्वर्णिम राज्य पनि श्रीमत अनुसार हामीले नै स्थापना गरिरहेका छौं। राज्य पनि हामीले नै गर्छौं। राजयोग हामीले सिकिरहेका छौं भने खर्च पनि हामी नै गर्छौं। शिवबाबाले त अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दान दिनु हुन्छ, जसबाट हामी राजाहरूका राजा बन्छौं। जो बच्चाहरूले पढ्छन् उनैले खर्च गर्छन् नि। सम्झाउनु पर्छ हामी आफैले आफ्नो खर्च गर्छौं, हामीले कुनै भीख वा डोनेशन लिँदैनौं। तर बच्चाहरूले केवल यस्तो कुरा पनि सोध्छन् भनेर मात्र लेख्छन्। त्यसैले बाबाले भन्नु भएको थियो— दिनभरिमा जति पनि सेवा गरिन्छ त्यसको समाचार बेलुका बताउनु पर्छ। त्यसको पनि जानकारी हुनु पर्छ। आउन त धेरै आउँछन्, तिनीहरू सबै प्रजा बन्छन्, उच्च पद प्राप्त गर्ने धेरै कम छन्। राजाहरू थोरै हुन्छन्, धनवानहरू पनि थोरै बन्छन्। बाँकी गरिब धेरै हुन्छन्। यहाँ पनि यस्तै हुन्छ भने दैवी दुनियाँमा पनि यस्तै हुन्छ। राजाई स्थापना हुन्छ, त्यसमा नम्बरवार सबै चाहिन्छ। बाबा आएर राजयोग सिकाएर आदि सनातन दैवी राजधानीको स्थापना गराउनु हुन्छ। दैवी धर्मको राजधानी थियो, अहिले छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले फेरि स्थापना गर्छु। कसैलाई सम्झाउनको लागि चित्र पनि चाहिन्छ। बाबाको मुरली सुन्छन्, पुरुषार्थ गर्छन्। दिन प्रतिदिन सुधार त भइ नै रहन्छ। तिमीले आफ्नो अवस्थालाई हेर्दै गर, कति सुधार भइरहेको छ। बाबा आएर फोहरबाट निकाल्नु हुन्छ, जसले जति धेरैलाई निकाल्ने सेवा गर्छ उसले त्यति नै उच्च पद पाउँछ। तिमी बच्चाहरू त एकदम मिलनसार भएर रहनु पर्छ। बाबाले तिमीलाई यहाँ सत्ययुगको भन्दा पनि उच्च बनाउनु हुन्छ। बाबा ईश्वरले पढाउनु हुन्छ भने उहाँलाई आफ्नो पढाइको धारणा देखाउनु छ तब मात्र बाबा पनि कुर्बान हुनुहुन्छ। दिलमा रहनु पर्छ— अब त म दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउने काम नै गर्ने छु। यो नोकरी आदि त गरि नै रहन्छौं। पहिला आफ्नो उन्नति त गर। छ धेरै सहज। मानिसले सबैथोक गर्न सक्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर राजाको पद पाउनु छ त्यसैले आफ्नो चार्ट राख। सारा दिनभरिमा भएको फाइदा र नोकसान पत्ता लगाऊ। चार्ट राख्दैनौं भने सुधिन धेरै मुश्किल छ। बाबाले भन्नु भएको पनि मान्दैनन्। दिनहुँ हेर्नु पर्छ— कसैलाई मैले दुःख त दिइँ? पद धेरै उच्च छ, कमाई अथाह छ। नत्र फेरि रुनु पर्नेछ। रेस हुन्छ नि। कसैले लाखौं रूपैयाँ कमाउँछ भने कोही त कंगालको कंगाल नै रहन्छ।

अहिले तिम्रो ईश्वरीय रेस भइरहेको छ, यसमा कुनै दौडिने काम त गर्नु पर्दैन, केवल बुद्धिले प्यारा बाबालाई याद गर्नु छ। कुनै पनि भूल भयो भने बाबा मबाट यो भूल भयो भनेर तुरुन्तै सुनाइहाल्नु पर्छ। कर्मन्द्रियहरूबाट यो भूल भयो। बाबा भन्नु हुन्छ— ठीक बेठीक सोच्ने बुद्धि पाएका छौं त्यसैले अब बेठीक काम गर्नु हुँदैन। बेठीक काम भयो भने पश्चाताप गरी बाबासँग क्षमा माग्नुपर्छ किनकि बाबा अहिले सुन्नको लागि यहाँ बस्नु भएको छ। कुनै पनि नराम्रो काम हुन गयो भने तुरुन्तै भन्न वा लेख— बाबा यो नराम्रो काम भयो, तब तिमीलाई आधा माफी मिल्छ। यस्तो होइन, मैले कृपा गर्नेछु। क्षमा वा कृपा त अलिकति पनि मिल्दैन। सबैले आफूलाई सुधानु छ। बाबाको याद गर्नाले विकर्म विनाश हुन्छ। योगबलबाट विगतमा भएका विकर्म पनि घट्दै जान्छ। बाबाको भनेर फेरि बाबाको नै निन्दा नगराऊ। सद्गुरुको निन्दकले स्थान पाउँदैन। तिमीले उच्च पद पाउँछौ। अरु गुरुकहाँ त राजाईको स्थान नै छैन। यहाँ तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य छ। भक्तिमार्गमा कुनै लक्ष्य-उद्देश्य हुँदैन। यदि भइ नै हाल्यो भने पनि एकदम थोरै समयको लागि मात्र हुन्छ। कहाँ २१ जन्मको सुख, कहाँ पाई पैसाको अलिकति सुख। धनले सुख पाइन्छ भन्ने पनि छैन, दुःख कति हुन्छ। मानौं, कसैले अस्पताल बनाइदियो भने अर्को जन्ममा उसलाई रोग कम लाग्छ। यस्तो होइन, पढाइ धेरै हुन्छ, धन पनि धेरै पाउँछ। त्यसको लागि त सबैथोक गर। कसैले धर्मशाला बनाइदिन्छ भने अर्को जन्ममा उसले महल पाउँछ। यस्तो होइन— केवल स्वस्थ रहन्छ। होइन। बाबाले कति कुरा सम्झाउनु हुन्छ। कसैले त राम्रोसँग बुझेर अरूलाई पनि सम्झाउँछन्, कसैले त कति पनि बुझ्दैनन्। त्यसैले दिनहुँ रजिस्टर राख। आज के के पाप भयो? के कुरामा फेल भएँ? तब बाबाले राय दिनु हुन्छ— यस्तो काम गर्नु हुँदैन। अब हामी स्वर्गमा जाँदैछौं, यो कुरा तिमीलाई थाहा छ। बच्चाहरूलाई खुशीको पारा नै चढ्दैन। बाबालाई कति खुशी छ— म बुढो छु, यो शरीर छोडेर राजकुमार बन्दै छु। तिमीले पनि पढेका छौ, खुशीको पारा चढ्नु पर्छ। तर बाबालाई याद नै गर्दैनौ। बाबाले कति सहज सम्झाउनु हुन्छ, त्यो अङ्ग्रेजी आदि पढ्दा त कति दिमाग भारी हुन्छ। धेरै गाह्रो

हुन्छ। यो त धेरै सजिलो छ। यो रूहानी पढाइ पढनाले तिमी शीतल बन्छौ। यसमा त केवल बाबालाई याद गरि रह्यौ भने अंगहरू एकदमै शीतल हुन्छन्। शरीर त तिमी छ नि, शिव बाबाको त शरीर नै छैन। शरीर त श्रीकृष्णको छ। उनको अंग त शीतल हुन्छ नै, त्यसैले उनको नाम राखिदिएका हुन्। अहिले उनको सङ्गत कसरी हुन सक्छ! त्यो त हुन्छ नै सत्ययुगमा। उनको पनि यस्तो शीतल अङ्ग कसले बनायो? यो तिमीले अहिले बुझेका छौ। त्यसैले अब तिमी बच्चाहरूले पनि यति नै धारणा गर्नुपर्छ। लडाईं झगडा गर्नु हुँदैन। सत्य बोल्नु छ। झुटो बोल्नाले सत्यानाश हुन्छ।

बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई चारैतिरका सबै कुरा सम्झाउनु हुन्छ। चित्र पनि राम्रा राम्रा बनाऊ, जुन पछि फेरि सबैकहाँ पुग्नु। राम्रो कुरा देखेपछि अरूलाई पनि भन्छन् गएर हेर। सम्झाउने पनि होसियार हुनु पर्छ। सेवा गर्न पनि जान्नु पर्छ। आफू समान बनाउन सक्ने असल ब्राह्मणीहरू पनि चाहिन्छ। जसले आफू जस्तै मेनेजर बनाउँछ उसैलाई असल टिचर भनिन्छ। उनीहरूले पद पनि उच्च पाउँछन्। बच्चाको जस्तो बुद्धि पनि नहोस्, नत्र अरूले उठाएर लैजान्छन्। रावण सम्प्रदाय हो नि। यस्ता ब्राह्मणी तैयार गर जसले पछि गएर सेन्टर सम्हाल्न सक्न्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबालाई आफ्नो पढाइको स्वरूप देखाउनु छ। दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउने कार्यमा लाग्नु छ। पहिला आफ्नो उन्नतिको ख्याल राख्नु छ। मिलेर रहनु छ।

२) कुनै भूल भएमा बाबासँग क्षमा मागेर स्वयंले नै स्वयंलाई सुधार्नु छ। बाबाले कृपा गर्नु हुन्न, बाबाको यादले विकर्मलाई काट्नु छ। निन्दा गराउने कुनै पनि कर्म गर्नु हुँदैन।

वरदान:- आफ्नो पावरफुल स्टेजद्वारा सबै का शुभ कामनाहरूलाई पूर्ण गर्ने महादानी भव पछि आउने आत्माहरू थोरैमा नै राजी हुन्छन् किनकि उनीहरूको पार्ट नै थोरै प्राप्त गर्ने छ। त्यसैले यस्ता आत्माहरूलाई उनको भावनाको फल प्राप्त होस्, कोही पनि बञ्चित नरहन्। यसको लागि अहिल्यैबाट आफूमा सर्व शक्ति जम्मा गर। जब तिमी आफ्नो सम्पूर्ण पावरफुल, महादानी स्टेजमा स्थित हुन्छौ, तब कुनै पनि आत्मालाई आफ्नो सहयोगद्वारा, महादान दिने कर्तव्यको आधारमा, शुभ भावनाको स्विच अन गर्ने बित्तिकै नजरबाट निहाल गरिदिन्छौ।

स्लोगन:- सदा ईश्वरीय मर्यादामा चलिरह्यौ भने मर्यादा पुरुषोत्तम बन्छौ।